

ՎԵՏՈՑ ԸՆԿԵՐՈՋ

ՄԵՆԱԽՈՐԻՆ ԻՆՁԸ

Աւ. Մատուրեանին

Քեզ ի՞նչն է այդպէս տըխրութիւն բերել,
Քո ծաղիկ սրտին ցաւեր անպատում.
Միթէ ճընչե՞լ են քեզ կեանքի հոգսեր,
Միթէ անյոյս ես կեանքի սեւ ճամպուտ:

Եկու՛ր, ո՞վ եղբայր, եկու՛ր դու ինձ մօտ,
Ձըմեռուայ օրով գարուն եմ երգում.
Գարնան լուսաշող՝ մարմանդ առաւօտ
Ես զըւարթ եմ միշտ վըշտերի զըրկում:

Ես յոյս եմ երգում, յոյսը այս կեանքի.
Ձեռքդ ինձ մեկնիր, վըշտացած եղբայր.
Գարունը կը գայ, սոխակը կ'երգի,
Էլի կը ցոլայ արեւը պայծառ:

Թող անհետանան իսպառ քո ցաւեր,
Սիրելի ընկեր, շըրեր երգեցին.
Այո, ես գիտեմ, չա՛տ ես տառապել.
Գարուն է, ի՛նչ փոյթ հոգսերը կեանքին...:

ԱՐՄԵՆ ԵՐԿԱՅ

Ջ Ե Փ Ի Ի Ի Ի Ի

Թող, ո՞վ զեփեւ, առտուան
Մեխակները պարտիզին,
Որք ըմբոշանեն մըշտական
Երջանկութիւն մ' հնչտաղին:

Թող շողերը փալիւրուն
Թափանցեն հոն առ յաւէտ.
Ու խոհերը այն թախծուն
Մընան 'ւապրին երկեղուտ:

Թող հոն խայտան վարդերը,
Սիրեն, զրկեն միշտ անցաւ,
Վարդ փունջի մը անանցը՝
Որը չըլլայ վաղազրաւ:

Թող հուսկ գլուխըս պարտասուն
Հանգչեցունեմ մշտատեւ,
Եւ խորհուրդը անպատիր
Պաշտեմ, յարգեմ յարատեւ:

Բուրումներու մօտ կը խոկայ՝ անծանօթ
Հորիզոնը նոր տենչերի լուսափթիթ.
Ողջոյն կու տան մեղեդիներն հըմայքօտ
Վարդ յոյսերու, վառ շողերի հըրանիթ:
Նըշուազարդ արշալոյսին հանգունակ՝
Համայնք մամբողջ հագեր կապան ոսկեթել,
Երազն ունին ոստերըն այն զըլխահակ,
Ու կոկոններ հովատատան, նորածիլ
Սրուան մը հեշտ ու քաղցրալի վերայցին:

Ուղիներու լայնատարած շարք մ'անվերջ,
Յըզի՛ համակ խորհըրդաւոր պատկերով,
Հոն ծիծառն ալ աւելն ունի յար անշէջ՝
Ամռքուիլ գէթ զուարթարար երգերով:
Հողագործըն ընկճած է ալ շարուշար,
Ու խըրած է հողի կողին անմըշակ՝
Իր քահն ու բրիշ ու գործիքներ անհամար.
Թարմ ժըպիտ մը շըրթանց վըրայ անուշակ՝
Թողած է ան յախտութիւն քըրտնաթոր:

Վըրջալոյսը՝ մահամբնի ծիրանի
Անուրջներով՝ հորիզոնի բարձունքէն
Մըթընշաղին մէջ սեւաթոյր՝ կ'օրօրուի
Տըրտհական հուսկ միգապատ լեռներէն:
Վարդ թերթերու տեսիլներըն վարդագոյն
Հոն ոստերուն տակ կը մրափեն ցօղահար.
Արծաթափայլ ողջունին հետ ջինջ արփույն
Միախորհուրդ կը յօրինեն առաթուր՝
Սիրատոշոր մեղեդի մը բերկրալի:

Քաղքեցիներ միախորհուրդ կը քալեն
Դըռներէն դուրս փայտաշէն ու ամրակուռ՝
Տօնելու այն օրն սքեզան: Ու կ'երթան
Արագ քայլով, ուրախ սրտով դէպ վէմ-քար:
Մենաւորն է՝ առանձնաբար մեկուսի
Կ'արտասուէ միշտ երազներով տենչաբորբ
Կընարին մօտ իր մանկանցը դեռատի:
Ամուսինն էր վաղամեռիկ, աւաղ, որուն
Քառասնաւորը թախծալից չէր լըրացեր:

Յ. ՄՇԻՐԵԱՆ